

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/39/2024
Identifikačné číslo spisu:	3118202484
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3118202484.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v spore žalobcu: TERMONOVA, a.s., SNP 98, 018 51 Nová Dubnica, IČO: 36 322 644, zastúpeného spoločnosťou GARANT PARTNER legal s. r. o., Einsteinova 21, 851 01 Bratislava, IČO: 36 856 380, proti žalovanému: Daejung Europe s.r.o., Obchodná 4063/41, 018 41 Dubnica nad Váhom, IČO: 36 840 611, zastúpenému ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Martin BARTKO - JUDr. Silvia BARTKOVÁ, Piaristická 6667, 911 01 Trenčín, IČO: 42 021 626, o zaplatenie 129 465,55 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 37Cb/66/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 41Cob/97/2023-352 zo dňa 3. júla 2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom, č. k. 37Cb/66/2018-274 zo dňa 17. februára 2023 zamietol žalobu a priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal od žalovaného náhrady škody, pričom žalobu odôvodnil tým, že žalobca dodáva teplo systémom tzv. účinného centralizovaného zásobovania teplom, a to na vymedzenom území určenom rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „ÚRSO“). Žalobca uviedol, že vymedzené územie je zhodné s katastrálnym územím Nová Dubnica. V zmysle § 21 ods. 3 zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení účinnom do 30. novembra 2022 (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“), ak sa na vymedzenom území plánuje vybudovať nový objekt spotreby tepla s projektovanou ročnou potrebou tepla vyššou ako 30 MWh a dodávateľ na tomto vymedzenom území dodáva teplo z účinného

centralizovaného zásobovania teplom, musí sa projektovaná ročná potreba tepla prednostne pokryť od tohto dodávateľa, ak to umožňujú technické podmienky a inštalovaný výkon zariadení na výrobu tepla. Citované ustanovenie podľa žalobcu upravuje súkromnoprávny vzťah medzi dodávateľom tepla a jeho odberateľom, a preto na danú vec je potrebné nazerať výlučne cez inštitúty súkromného práva. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný postavil na základe stavebného povolenia vydaného mestom Nová Dubnica stavbu „Priemyselný areál Deajung, Nová Dubnica“. Napriek skutočnosti, že pri stavbe boli naplnené všetky podmienky podľa ustanovenia § 21 ods. 3 zákona o tepelnej energetike, na preukázanie čoho predložil žalobca znalecký posudok Ing. Igora Slemenského č. 3/2018 zo dňa 15. januára 2018, žalovaný nesplnil svoju zákonnú povinnosť prednostne odoberať teplo od dodávateľa tepla na vymedzenom území, ktorým je žalobca. Podľa žalobcu súčasný stav spôsobuje, že nepripojením stavby do systému účinného centralizovaného zásobovania teplom žalobcu sa marí zostatkové teplo z výroby elektriny, čím vzniká žalobcovi priama škoda (sekundárne aj jeho odberateľom).

3. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci najskôr rozsudkom, č. k. 37Cb/88/2018-162 zo dňa 27. augusta 2021, v ktorom žalobu zamietol a priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením, č. k. 16Cob/30/2021-239 zo dňa 29. septembra 2022, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom dospel k záveru, že nie všetky skutkové zistenia ustálené súdom prvej inštancie majú oporu vo vykonanom dokazovaní, sú predčasné a tým aj nesprávne, čo pri hodnotení dôkazov vo vzájomnej súvislosti vyústilo do nesprávneho právneho záveru o splnení všetkých zákonných podmienok stanovených v § 21 ods. 3 zákona o tepelnej energetike.

4. Súd prvej inštancie v odôvodnení nového rozsudku uviedol, že podstatným z hľadiska posúdenia dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu vo vzťahu k žalovanému je, či stavba žalovaného bola postavená práve na vymedzenom území žalobcu v súlade s ustanoveniami zákona o tepelnej energetike. Pri posúdení predmetnej otázky okresný súd vychádzal z listinných dokladov predložených stranami sporu, predovšetkým z prílohy č. 2 k rozhodnutiu ÚRSO. Podľa súdu prvej inštancie je síce pravdou, že stavba žalovaného bola postavená v súlade so stavebným povolením na pozemkoch C-KN parc. č. XXX/X, XXX/XX a XXX/XX, nachádzajúcich sa v k. ú. Nová Dubnica, ktorého celá plocha je zakreslená v prílohe č. 2 k rozhodnutiu ÚRSO, avšak to bez ďalšieho samo osebe neznamená, že stavba žalovaného sa nachádza na vymedzenom území podľa zákona o tepelnej energetike tak, ako dôvodil žalobca. Vymedzené územie podľa zákona o tepelnej energetike nie je zhodné s katastrálnym územím mesta Nová Dubnica. Okresný súd poukázal na stanovisko ÚRSO, podľa ktorého ak v danom území výrobca tepla nemá technologické zariadenie na výrobu a rozvod tepla, nemôže od plánového objektu nikto vyžadovať, aby sa pripojil k zdroju tepla. Ak teda napr. v katastrálnom území Novej Dubnice má vymedzené územie TERMONOVA, a.s., ale ho má vymedzené konkrétnym technologickým zariadením na výrobu a rozvod tepla, ktoré neumožňuje pripojenie plánového objektu spotrebiteľa (nemá natiiahnuté rúry až k pozemku, na ktorom sa má vybudovať nový objekt spotreby), nemožno aplikovať ustanovenie § 21 ods. 3 zákona o tepelnej energetike o povinnom odbere tepla. ÚRSO, ktorý vydal prílohu č. 2 k rozhodnutiu ÚRSO týmto potvrdil, že vymedzené územie k povoleniu na podnikanie v tepelnej energetike je určené zariadeniami. Toto územie v žiadnom prípade nemožno stotožniť s celou plochou zakreslenou v prílohe č. 2 k takémuto povoleniu, nakoľko technologické zariadenia žalobcu sa nachádzajú len v určitej časti celého zakresleného územia. Keďže samotný ÚRSO, ktorý vydáva povolenie na podnikanie v tepelnej energetike takto zadefinoval vymedzené územie podľa zákona o tepelnej energetike, súd prvej inštancie vychádzal z jeho záveru. Práve tento úrad môže podľa okresného súdu definovať vymedzené územie, keďže prílohou každého povolenia na podnikanie v oblasti energetiky alebo k jeho zmene, je príloha, ktorej súčasťou je mapa, na akom území je ten ktorý subjekt ako držiteľ takéhoto povolenia oprávnený podnikať.

5. Vzhľadom na vykonané dokazovanie okresný súd konštatoval, že v čase plánovania vybudovania objektu žalovaného, žalobca nemal k dispozícii také technologické zariadenia na výrobu a rozvod tepla, na ktoré by sa žalovaný mohol napojiť. Keďže pripojenie plánového objektu žalovaného k technologickým zariadeniam žalobcu nebolo možné, podľa názoru okresného súdu nebolo možné od žalovaného požadovať, aby sa k zdroju tepla od žalobcu pripojil, a preto ani nemožno aplikovať

ustanovenie § 21 ods. 3 zákona o tepelnej energetike. Okresný súd preto dospel k záveru, že stavba žalovaného sa nenachádza na vymedzenom území v zmysle zákona o tepelnej energetike, a tým nebola splnená prvá zákonná podmienka ustanovenia § 21 ods. 3 zákona o tepelnej energetike, a to vybudovanie objektu na vymedzenom území. Súd tiež uviedol, že uvedené potvrdzuje aj záver kontroly vykonanej Slovenskou obchodnou inšpekciou (ďalej len „SOI“), ktorá nemala za preukázané, že v čase projektovania novej budovy - priemyselný areál Daejung, sa tento nachádzal na vymedzenom území žalobcu.

6. K žalobcom predloženým rozhodnutiam Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 13S 76/2015, potvrdeného rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Sžk/2/2016, súd prvej inštancie konštatoval, že Krajský súd v Trenčíne v konaní sp. zn. 13S 76/2015 v odôvodnení rozhodnutia, ktorým bolo konanie zastavené, len skonštatoval skutočnosti, ktoré vo svojom konaní nedokazoval a nebolo z odôvodnenia rozhodnutia zrejmé, ako dospel k týmto tvrdeniam, a či to neboli len prevzaté tvrdenia strany sporu. Súd prvej inštancie z tohto rozhodnutia nevychádzal a ani sa ním neriadil, nakoľko pre neho nebolo záväzné a samotný odvolací súd bol toho názoru, že predmetom konania na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 13S 76/2015 nebola otázka, či sa stavba, ktorá sa nachádza v tesnej blízkosti stavby žalovaného, nachádza na vymedzenom území, resp. otázka, čo je vymedzené územie v zmysle § 2 písm. q) zákona o tepelnej energetike.

7. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný pri vybudovaní stavby neporušil ustanovenie § 21 ods. 3 zákona o tepelnej energetike, podaná žaloba je podľa názoru okresného súdu nedôvodná, a preto žalobu zamietol.

8. O odvolaní žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“), ako súd odvolací, rozsudkom, č. k. 41Cob/97/2023-352 zo dňa 3. júla 2024 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

9. K odvolacím námietkam žalobcu krajský súd skonštatoval, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa zákonné požiadavky normované v § 220 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „CSP“) a nie je arbitrárny. Žalobca v podanom odvolaní uvádzal skutočnosti, ktoré uvádzal aj pred súdom prvej inštancie, a s ktorými sa okresný súd v napadnutom rozsudku vysporiadal a náležitým spôsobom odôvodnil, prečo s názorom žalobcu nesúhlasí.

10. Po preskúmaní žalobcom podaného odvolania odvolací súd dospel k záveru, že námietky žalobcu sú nedôvodné, pričom odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom vysloveným súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku, na ktorý v celom rozsahu odkázal. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku krajský súd doplnil, že pokiaľ žalobca v podanom odvolaní tvrdí, že pre určenie vymedzeného územia je podstatná len príloha č. 2 k rozhodnutiu ÚRSO, ktorým vydal žalobcovi povolenie č. 2006T 061 v roku 2006 a nie je možné vychádzať z usmernenia ÚRSO zo dňa 16. mája 2018, ktorým ÚRSO dal stanovisko - odpoveď k žiadosti SOI, tak s takýmto tvrdením žalobcu odvolací súd nesúhlasí. ÚRSO je orgánom oprávneným vydávať rozhodnutia - povolenia dodávateľovi tepla, v ktorom určuje vymedzené územie dodávateľa tepla v zmysle zákona o tepelnej energetike, a preto je oprávnený vykladať, čo považuje za vymedzené územie pri svojom rozhodovaní. Pokiaľ teda ÚRSO v stanovisku zo dňa 16. mája 2018 konštatoval, že vymedzené územie - príloha č. 2 k povoleniu na podnikanie v tepelnej energetike - grafické zakreslenie sústavy tepelných zariadení z prílohy č. 1, je určené zariadeniami a nie plochou, súd prvej inštancie nepochybil, pokiaľ pri rozhodovaní vo veci vychádzal z tohto stanoviska.

11. Podľa odvolacieho súdu zo znenia ustanovenia § 21 ods. 3 zákona o tepelnej energetike ktorého jednoznačne vyplýva, že ak sa na vymedzenom území plánuje vybudovať nový objekt spotreby tepla s

projektovanou ročnou spotrebou tepla vyššou ako 30MWh a dodávateľ na tomto vymedzenom území dodáva teplo z účinného centralizovaného zásobovania teplom, musí sa projektovaná ročná potreba tepla prednostne pokryť od tohto dodávateľa, ak to umožňujú technické podmienky a inštalovaný výkon zariadení na výrobu tepla. Pokiaľ žalobca nemal vybudované rozvody tepla, na ktoré by sa žalovaný mohol napojiť až po hranicu jeho pozemku, nemožno hovoriť o splnení podmienky, že to umožňujú technické podmienky. Žalovaný správne namietal, že v blízkosti pozemku žalovaného sa nachádzajú pozemky vo vlastníctve tretích osôb, a teda je technicky nereálne a nemožné, aby sa žalovaný sám na vlastné náklady cez tieto pozemky (na čo by potreboval súhlas vlastníkov pozemku) napojil do zariadenia žalobcu. Odvolací súd nesúhlasil s názorom žalobcu, že pokiaľ má vybudované svoje zariadenie na napojenie do tepelného zdroja vo väčšej vzdialenosti od hranice pozemku objektu, ktorý je postavený ako nový objekt, by mal žalovaný automaticky povinnosť sa do zariadení žalobcu napojiť.

12. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nevychádzal z právneho záveru vysloveného Krajským súdom v Trenčíne v konaní sp. zn. 13S 76/2015 zo dňa 29. júna 2016 v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, odvolací súd poukázal na to, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, z akých dôvodov k záverom z týchto rozhodnutí neprihliadol, pričom odvolací súd sa s odôvodnením rozsudku v tejto časti v celom rozsahu stotožnil a na toto odôvodnenie poukázal.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP.

14. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej v texte aj „dovolateľ“), prípustnosť ktorého odvodzuje od § 420 písm. f) CSP a teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Dovolateľ uviedol, že nemôže súhlasiť s názorom súdov nižších inštancií, podľa ktorých sa stavba žalovaného nenachádza na vymedzenom území žalobcu. Podľa dovolateľa ide o hrubé prekrúcanie práva, arbitrárny výklad a aplikáciu zákona a nerešpektovanie právoplatného rozhodnutia vydaného orgánom verejnej správy a právneho výkladu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Dovolateľ poukazuje na to, že zo zákona o tepelnej energetike, ani zo žiadneho iného právneho predpisu nevyplyva, že tzv. vymedzené územie by malo byť vymedzené zariadeniami a nie plochou. Ani z rozhodnutia ÚRSO č. 2006T 0161 na výrobu tepla a rozvod tepla pre žalobcu (ktorého prílohou č. 2 je určené vymedzené územie žalobcu) nevyplyva, že tzv. vymedzené územie by malo byť vymedzené zariadeniami a nie plochou. Krátky slovník slovenského jazyka z roku 2023 (<https://slovník.juls.savba.sk/>) definuje pojem „vymedziť“ ako určiť hranice, ohraničiť: v. priestor, stavebnú plochu; Synonymický slovník slovenčiny z roku 2004 (<https://slovník.juls.savba.sk/>) definuje pojem „vymedziť“ ako ohraničiť, vymedziť parcelu, územie. Podľa dovolateľa z uvedeného niet pochyb, že vymedzenie znamená určenie rozhrania resp. deliacej čiary medzi dvoma územiami. Rozhodnutie ÚRSO č. 2006T 0161 obsahuje iba jedinú deliacu čiaru ktorá je v podstate zhodná s vymedzením katastrálneho územia Novej Dubnice od iných katastrálnych území.

16. Súd prvej inštancie podľa dovolateľa tiež ignoroval názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ohľadom výkladu pojmu „vymedzené územie“. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. 4Sžk/2/2016 zo dňa 12. decembra 2017, ktorým potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 13S/76/2015 zo dňa 29. júna 2016 judikoval v spore medzi Mestom Nová Dubnica a TERMONOVA, a.s., že „Výrobnobchodný areál TUBASPOL“ sa nachádza na vymedzenom území TERMONOVA, a.s. v zmysle § 2 písm. q) zákona o tepelnej energetike, a to bez ohľadu, či sú na tomto území vybudované verejné rozvody tepla. Pokiaľ Najvyšší súd Slovenskej republiky prijal vo vzťahu k predmetnému rozhodnutiu ako aj k § 2 písm. q) zákona o tepelnej energetike jednoznačný výklad, dovolateľ považuje za zjavnú svojvôľu všeobecných súdov, že takýto výklad odmietli na danú vec aplikovať. Vymedzené územie žalobcu je jednoznačne definované prílohou č. 2 rozhodnutia ÚRSO č. 2006T 0161 ako konkrétne hranicami vyznačené územie, teda je vymedzené plochou. Súd prvej

inštalácie pred výkladom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uprednostnil hrubo pochybný komentár resp. názor ÚRSO uvedený v stanovisku ÚRSO zo dňa 16. mája 2018, ktorý nemá oporu v žiadnom právnom predpise ani v samotnom vlastnom rozhodnutí ÚRSO č. 2006T 0161, ktorým je i ÚRSO samo viazané.

17. Dovolateľ poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 481/2011, judikatúru Európskeho súdu pre ľudského práva (H. c. Belgicko zo dňa 30. novembra 1987, O. P. a Y. J. c. Španielsko zo dňa 9. decembra 1994) a konštatoval, že rozsudok trpí zjavnou neodôvodnenosťou a arbitrárnosťou, pričom odkázal na zásady odôvodňovania rozsudkov podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

18. Podľa dovolateľa je ďalej nepreskúmateľným a arbitrárnym záver odvolacieho súdu uvedený v bode 65. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom odvolací súd uviedol, že pokiaľ žalobca nemal vybudované rozvody tepla na ktoré by sa mohol žalovaný pripojiť až na hranicu jeho pozemku, nemožno hovoriť o splnení podmienky, že to umožňujú technické podmienky. Podľa dovolateľa nie je zrejmé na základe čoho dospel odvolací súd k takémuto záveru. Zákon neviaže povinnosť povinného odberu tepla na existenciu rozvodu tepla na hranici pozemku žalovaného. Rozhodujúcou skutočnosťou je, či sa nový objekt spotreby tepla žalovaného nachádza na vymedzenom území. Pokiaľ ide o záver súdu k posudzovaniu technickej možnosti pripojenia, technicky je pripojenie sa na verejný rozvod tepla možný aj vtedy, ak sa nachádzajú aj mimo hranice pozemku žalovaného. To predsa platí aj o iných rozvodoch, napr. elektriny, vody, telekomunikácií a pod. K splneniu tzv. technických podmienok dovolateľ v priebehu konania doložil znalecký posudok Ing. Igora Slemenského č. 3/2018 zo dňa 15. januára 2018. Súd predmetný znalecký posudok ako dôkaz úplne odignoroval a nevyjadril sa k nemu.

19. Zákonnou povinnosťou povinného odberu tepla je zo zákona zaťažený žalovaný. Táto povinnosť mu je uložená prioritne s ohľadom na ochranu verejného záujmu (šetrenie prírodných zdrojov, ochrana životného prostredia, pozitívny vplyv na konečnú cenu ostatných odberateľov tepla). Dovolateľ preto považuje za zjavne arbitrárny a nepreskúmateľný záver súdu v bode 67. odôvodnenia napadnutého rozsudku, kedy odvolací súd bez akejkoľvek zákonnej opory požaduje vybudovanie rozvodov tepla žalobcom až na hranicu pozemku žalovaného. Je to žalovaný kto musí znášať náklady spojené na vybudovanie prípojky slúžiacej na odber tepla.

20. Na základe vyššie uvedených skutočností dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a tiež, aby priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

21. K dovolaniu žalobcu sa na výzvu súdu vyjadril žalovaný. Dovolacie námietky žalobcu považuje za úplne neopodstatnené a v tejto súvislosti cituje rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/9/2023 zo dňa 29. mája 2024. V napadnutom rozhodnutí sú podľa žalovaného vysvetlené jeho podstatné dôvody vo vzťahu k meritu veci i nárokom na náhradu trov konania. V oboch rozsudkoch sú uvedené zákonné ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú úplne primerané a dostatočne odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP. Za procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa alebo, že nevyhodnotil dôkaz spôsobom, ako ho hodnotí dovolateľ. Súd nižších inšancií sa veľmi podrobne zaoberali všetkými námietkami, ktoré vzniesol žalobca a k všetkým relevantným zaujali svoj postoj a tento precízne odôvodnili. V rozhodnutí ani postupe odvolacieho súdu žalovaný nevidí žiadnu vadu, ktorý by zásadným spôsobom mala porušiť právo žalobcu na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

22. Žalovaný vo vzťahu k rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 13S/76/2015 zo dňa 29. júna 2016 uvádza, že nebol účastníkom tohto konania, a teda voči nemu nie je toto rozhodnutie žiadnym spôsobom záväzné a ani nemohol argumentačne zasiahnuť do vývoja názoru senátu Krajského súdu v Trenčíne. Právny názor vyjadrený v jednom rozhodnutí správneho senátu nie je právne záväzný pre iné

súdy, pre iné senáty a ani pre iné konania. Krajský súd v Trenčíne ani nemal pre konštituovanie svojho právneho názoru všetky potrebné podklady a vychádzal len z obmedzeného rozsahu dokazovania v zmysle predmetu jeho správneho konania. Objektívne mu chýbalo stanovisko ÚRSO zo dňa 16. mája 2018, ktorý úrad je jediný oprávnený vydávať povolenie na podnikanie v tepelnej energetike, vrátane mapy vymedzeného územia. Tento úrad v roku 2018 vo svojom stanovisku zreteľne vysvetlil a v podstate zadefinoval, čo sa rozumie pod pojmom vymedzené územie. Žalovaný teda jasne a dostatočne vysvetlil, prečo nie je možné vymedzené územie paušálne a čisto formálne stotožňovať s celým katastrálnym územím a tento svoj právny názor žalovaný aj naďalej považuje za správny. Stanovisko ÚRSO bolo formulované a vyslovené až po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré odkazuje dovolateľ. ÚRSO zo svojej authority a kompetencie jednoznačne precizuje obsah pojmov na úseku štátnej správy, za ktorý zodpovedá a ktorý sám svojimi postupmi a rozhodnutiami reguluje. Súdy nižších inšancií podľa žalovaného svoje stanovisko k tejto otázke jasne formulovali a vysvetlili a ich odôvodneniu nie je možné nič vytknúť a už vôbec nie je možné ho považovať za arbitrárne. Pre úplnosť žalovaný v tejto súvislosti citoval stanovisko ÚRSO zo dňa 16. mája 2018 a poznamenal, že absolútne neobstojí argumentácia žalobcu v konaní, že ÚRSO nie je oprávnený vykladať záväzným spôsobom zákony, a preto súd nemôže na toto stanovisko prihliadať. Žalovaný si kladie otázku, kto iný je povolanější na ozrejmenie obsahu povolenia na podnikanie v tepelnej energetike ako orgán, ktorý ho sám vydáva.

23. Námitka dovolateľa, podľa ktorej je rozhodnutie odvolacieho súdu nepreskúmateľné, nakoľko nie je zrejmé, ako súdy dospeli k skutkovému záveru, že žalobca nemá vybudované rozvody k pozemku žalovaného, je podľa žalovaného úplne nedôvodná. V danom prípade žalobca nielenže nemal a nemá vybudované rozvody tepla k pozemku žalovaného, ale dokonca ani do jeho blízkosti. O tejto skutočnosti nebol žiadny spor a bola potvrdená aj inými subjektami a orgánmi štátnej správy. Faktom je, že rozvody žalobcu k pozemku žalovaného by museli viesť cez niekoľko pozemkov rôznych vlastníkov. Je povinnosťou žalobcu technologické zariadenia budovať tak, aby jednotlivé subjekty mali aspoň teoretickú možnosť na svojom pozemku budovať prípojku k rozvodu žalobcu a na tento sa napojiť. V čase projektovania stavby žalovaného takáto možnosť nebola, čo potvrdil stavebný úrad, ÚRSO a aj SOI. Žalovaný nie je subjektom, ktorý by mal právo na cudzích pozemkoch budovať rozvody, ani nie je subjektom, ktorému by ÚRSO vydávalo povolenie na technologické zariadenia, ako je to v prípade žalobcu. Žalovaný len buduje prípojky na hranicu svojho pozemku. Bolo povinnosťou žalobcu mať technologické zariadenie tak postavené alebo pripravené, aby sa žalovaný mohol reálne do prípadných rozvodov tepla pripojiť.

24. Každý právny pojem použitý v právnom predpise má podľa žalovaného určitý právny obsah, ktorý sa jeho výkladom zisťuje. Výklad pojmu realizovaný žalobcom je logicky, právne, aj vecne nesprávny. Jediné správne a absolútne logické je len také vysvetlenie pojmu vymedzené územie, ktoré ho definuje ako územie, na ktorom reálne môže dodávateľ dodávať ním vyrobené teplo. V čase vypracovania projektu na stavbu žalovanému, ako aj v čase stavebného konania, žalobca nebol reálne spôsobilý zabezpečiť žalovanému dodávku tepla žiadnym spôsobom. Rovnako je podľa žalovaného jediným správnym a logickým výkladom pojmu povinnosti napojenia sa na rozvody tepla taký výklad, podľa ktorého sa ukladá povinnosť pripojiť sa k rozvodom žalobcu vyvedeným k pozemku žalovaného. Výkladom obsahu povinnosti, ku ktorému dospel žalobca, môže ľahko vzniknúť situácia, že objekt budovaný na opačnom konci katastrálneho územia obce by bol podľa žalobcu povinný vybudovať rozvody cez celá katastrálne územie len preto, aby sa mohol napojiť priamo na prevádzku žalobcu. Takýto výklad je podľa žalovaného absurdný.

25. Žalovaný sa pri výstavbe svojho areálu dôsledne riadil rozhodnutiami správnych orgánov. V tejto súvislosti poukázal na záväzné rozhodnutie Mesta Nová Dubnica č. 46/2016 zo dňa 8. januára 2016, ktoré potvrdilo žalovanému, že ním budovaný objekt sa nenachádza vo vymedzenom území. Rozhodnutím Mesta Nová Dubnica č. 3257/2016 zo dňa 8. júna 2016 (kolaudačné rozhodnutie) bolo žalovanému povolené užívať stavbu, pričom stavebný úrad skonštatoval, že užívaním stavby nie sú ohrozené záujmy chránené stavebným zákonom, predpismi vydanými na jeho realizáciu a osobitnými predpismi. Príslušným stavebným úradom bolo potvrdené, že nedochádza k porušeniu žiadneho zákona.

26. Napriek všetkým skutočnostiam sa žalobca nezmieril s nepotvrdením svojho monopolného postavenia dodávateľa tepla pre celé katastrálne územie bez ohľadu na ním reálne vybudované rozvody a podal podnet na Slovenskú obchodnú inšpekciu (ďalej len „SOI“). Kontrola SOI na základe podnetu bola zameraná na dodržiavanie ustanovení zákona o tepelnej energetike. Zo záveru prešetrovania podnetu žalobcu SOI vyplýva, že nie je preukázané, že v čase projektovania novej budovy žalovaného sa tento nachádzal na vymedzenom území žalobcu. Pripojený spis SOI podporuje správnosť právneho záveru súdov nižších inštancií, že stavba sa nenachádza vo vymedzenom území, a teda nebolo povinnosťou žalovaného sa riadiť ustanovením § 21 ods. 3 zákona o tepelnej energetike.

27. Na základe vyššie uvedených dôvodov žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. b) CSP a/alebo podľa § 447 písm. e) CSP odmietol alebo podľa § 448 CSP ako nedôvodné zamietol a žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania vo výške 100 %.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal námietky žalobcu a dospel k záveru, že predložený mimoriadny opravný prostriedok je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c) CSP) a dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 (§ 447 písm. f) CSP).

29. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v CSP. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu, ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

30. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Dovolanie v systéme opravných prostriedkov nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (1Cdo/113/2012, 4Cdo/280/2013, 7Cdo/92/2012, 3Cdo/539/2014). Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím, sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Dovolací súd pristupuje k preskúmaniu samotnej dôvodnosti dovolacích dôvodov výlučne za predpokladu, že sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, ktoré je dovolací súd povinný preskúmať prednostne.

31. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca, a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky, poskytované právnym poriadkom, pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne

a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Najvyšší súd zdôrazňuje, že funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

33. Pod pojmom nesprávny procesný postup, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, je potrebné rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru prejednávania veci, ktorá znemožnila strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, máiacu možnosť jej aktívnej účasti na konaní. Nesprávnym procesným postupom je ďalej potrebné rozumieť aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť, nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany.

34. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že na podklade podaného dovolania nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

35. Dovolateľ odkazujúc na vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP namietal svojvoľný neústavný výklad a arbitrárnosť aplikácie rozhodnej právnej normy. Z obsahu spisu najvyšší súd zistil, že pre meritorne rozhodnutia súdov nižších inštancií bolo rozhodujúce (kľúčové) právne posúdenie ustanovenia § 21 ods. 3 zákona o tepelnej energetike. Pod pojmom vymedzené územie podľa § 21 ods. 3 zákona o tepelnej energetike súdy nižších inštancií rozumeli územie vymedzené zariadeniami a nie plochou. Podľa dovolateľa takýto výklad nevyplyva zo zákona o tepelnej energetike, ani z rozhodnutia ÚRSO č. 2006T 0161 a ani z jazykového výkladu pojmu vymedziť. Namietané právne posúdenie je podľa jeho názoru tiež v rozpore s právnym názorom Krajského súdu v Trenčíne (rozhodnutie, sp. zn. 13S/76/2015 zo dňa 29. júna 2016) a právnym názorom najvyššieho súdu (rozhodnutie, sp. zn. 4SŽk/2/2016 zo dňa 12. decembra 2017). Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je podľa dovolateľovho názoru tiež nepreskúmateľné a nespĺňa kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

36. Najvyšší súd vo všeobecnosti dáva do pozornosti, že právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití a výklade relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania s poukazom na § 420 písm. f) CSP môže založiť (svojvoľnosť) alebo zjavná neodôvodnenosť rozhodnutia všeobecného súdu. Podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky je arbitrárnosť alebo zjavná neodôvodnenosť súdneho rozhodnutia daná najčastejšie rozporom súvislostí právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (II. ÚS 302/2019). V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zjavné dôvody toho-ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

37. Vo vzťahu k namietanej arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyšší súd uvádza, že na podklade

námietok dovolateľa nezistil, že by bolo kľúčové právne posúdenie otázky výkladu ustanovenia § 21 ods. 3 zákona o energetike prijaté na základe svojvoľnej (arbitrárnej) právnej úvahy odvolacieho súdu. Bez toho, aby dovolací súd hodnotil správnosť právnych záverov súdov nižších inštancií, najvyšší súd dáva do pozornosti dovolateľa, že odvolací súd logicky, zrozumiteľne, jasne a vnútorne bezrozporne vysvetlil svoje právne úvahy ohľadne výkladu ustanovenia § 21 ods. 3 zákona o tepelnej energetike. Odvolací súd mal za to, že zo znenia ustanovenia § 21 ods. 3 zákona o tepelnej energetike vyplýva, že ak sa na vymedzenom území plánuje vybudovať nový objekt spotreby tepla s projektovanou ročnou spotrebou vyššou ako 30 MWh a dodávateľ na tomto vymedzenom území dodáva teplo z účinného centralizovaného zásobovania teplom, musí sa projektovaná ročná spotreba prednostne pokryť od tohto dodávateľa, ak to umožňujú technické podmienky a inštalovaný výkon zariadení na výrobu tepla. Podľa odvolacieho súdu, pokiaľ žalobca nemal vybudované rozvody tepla, na ktoré by sa žalovaný mohol napojiť až po hranicu svojho pozemku, nemožno hovoriť o splnení podmienky, že napojenie umožňujú technické podmienky. Z predmetnej úvahy odvolacieho súdu je zrejmé, že svoje právne posúdenie ustanovenia § 21 ods. 3 zákona o tepelnej energetike vyvodzoval priamo zo znenia zákona s osobitným dôrazom na podmienku ak to umožňujú technické podmienky, čo vylučuje argumentáciu dovolateľa o arbitrárnom výklade právnych predpisov a nepreskúmateľnosti právnej úvahy odvolacieho súdu.

38. Dovolací súd sa ďalej zaoberal námietkou dovolateľa ohľadne arbitrárneho výkladu prílohy č. 2 k povoleniu ÚRSO č. 2006 0161 na výrobu tepla a rozvod tepla pre žalobcu zo strany súdov nižších inštancií. Z obsahu rozsudkov je zrejmé, že súdy nižších inštancií vyložili predmetný listinný dôkaz v súlade so stanoviskom ÚRSO zo dňa 16. mája 2018, podľa ktorého je vymedzené územie určené zariadeniami a nie plochou s argumentom, že pokiaľ je ÚRSO orgánom oprávneným vydávať rozhodnutia (povolenia dodávateľovi tepla, v ktorom sa určuje vymedzené územie pre dodávateľa v zmysle zákona o tepelnej energetike), tak práve tento orgán je oprávnený vykladať, čo považuje za vymedzené územie pri svojom rozhodovaní. Najvyšší súd nepovažuje uvedené skutkové a právne posúdenie listinného dôkazu za arbitrárne, nakoľko odvolací súd poukázal na konkrétne skutočnosti, ktoré ho viedli k výkladu predloženého povolenia ÚRSO a jeho prílohy v súlade so stanoviskom ÚRSO zo dňa 16. mája 2018, a poskytol tak dovolateľovi jasné a zrozumiteľné odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky. Podľa najvyššieho súdu úvahy súdov nižších inštancií ani v tejto časti nevykazujú znaky namietanej svojvôle, keďže konajúce súdy svoje úvahy opreli o vykonané dokazovanie. V kontexte stanoviska ÚRSO je z pohľadu práva na spravodlivý proces udržateľné posúdenie rozhodnutia ÚRSO a jeho prílohy spôsobom uvedeným v napadnutom rozhodnutí. Najvyšší súd v tomto smere neidentifikoval na podklade dovolacích námietok žiadny rozpor právnych argumentov a skutkových okolností s pravidlami formálnej logiky alebo iné pochybenia smerujúce k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

39. Dovolateľ v podanom dovolaní ďalej napáda nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko súdy nižších inštancií mali ignorovať odlišný výklad pojmu vymedzené územie uvedené v rozhodnutí najvyššieho súdu, sp. zn. 4Sžk/2/2016 a rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 13S/76/2015. Najvyšší súd po nahliadnutí do rozsudku súdu prvej inštancie konštatuje, že tento súd sa žalobcom označenými rozhodnutiami zaoberal, keď uviedol, že Krajský súd v Trenčíne v uvedenom rozhodnutí len skonštatoval skutočnosti, ktoré vo svojom konaní nedokazoval a nebolo z odôvodnenia rozhodnutia zrejmé, ako dospel k namietaným tvrdeniam, či to neboli len prevzaté tvrdenia strany sporu. Preto z tohto rozhodnutia súd prvej inštancie nevychádzal a ani sa ním neriadil, nakoľko nebol pre neho záväzný, keďže predmetom konania na Krajskom súde v Trenčíne nebola otázka, či sa stavba, ktorá sa nachádza v tesnej blízkosti stavby žalovaného, nachádza na vymedzenom území, resp. otázka, čo je vymedzené územie v zmysle § 2 písm. q) zákona o tepelnej energetike (pozri bod 17. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Odvolací súd v napadnutom rozsudku v nadväznosti na uvedené skonštatoval, že sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom sa vysporiadal so závermi vyslovenými v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 13S/76/2015 v spojení s označeným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri bod 66. napadnutého rozsudku). Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie podľa dovolacieho súdu dáva dovolateľovi dostatočnú odpoveď, z akých dôvodov súdy nižších inštancií neprihliadli na právny názor vyslovený v označených rozhodnutiach a z akých dôvodov nepovažovali tento právny názor za záväzný. Viazaný rozsahom

dovolacieho prieskumu na podklade označeného dovolacieho dôvodu najvyšší súd opätovne uvádza, že odôvodnenie rozsudkov súdov nižších inštancií ani v tejto časti nemožno považovať za svojvoľné a neudržateľné z pohľadu práva na spravodlivý proces.

40. K námietke dovolateľa ohľadne nepreskúmateľnosti rozhodnutia z dôvodu, že sa odvolací súd vo svojom odôvodnení nezmienil o znaleckom posudku Ing. Igora Slemenského najvyšší súd dáva do pozornosti, že z rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít vyplýva, že nie je porušením práva spravodlivý proces, ak súd nedá odpoveď na námietku strany sporu, ktorá nie je pre rozhodnutie podstatná (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) zo dňa 12. februára 2004 vo veci G. proti Francúzsku, sťažnosť č. 47287/99; rozsudok ESLP zo dňa 19. apríla 1994 vo veci E. K. Y. proti Holandsku, sťažnosť č. 16034/90; rozsudok ESLP zo dňa 21. januára 1999 vo veci N. O. proti Španielsku, sťažnosť č. 30544/96; rozsudok ESLP zo dňa 29. augusta 2000 vo veci I. S. B. proti Francúzsku, sťažnosť č. 40490/98; IV. ÚS 115/03; III. ÚS 60/04; III. ÚS 689/2017 (72/2017); III. ÚS 333/2021; rozsudok ESLP zo dňa 9. decembra 1994 vo veci O. P. proti Španielsku, sťažnosť č. 18390/91; rozsudok ESLP zo dňa 9. decembra 1994 vo veci Y. J. proti Španielsku, sťažnosť č. 18064/91; rozsudok ESLP zo dňa 19. februára 1998 vo veci Y. a ďalší proti Francúzsku, sťažnosť č. 20124/92). Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že žalobca na výsledky namietaného znaleckého posudku v odvolacom konaní nepoukázal.

41. Pokiaľ ide o ďalšie všeobecné námietky dovolateľa ohľadne kvality napadnutého rozsudku a jeho celkovej nepreskúmateľnosti dovolací súd bez toho, aby hodnotil vecnú správnosť alebo nesprávnosť právneho posúdenia veci súdmi nižších inštancií, uvádza, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu obsiahnuté v napadnutom rozsudku považuje ako celok za zrozumiteľné, jasné, presvedčivé a vnútorne bezrozporné, spĺňajúce parametre zákonného rozhodnutia podľa požiadaviek kladených na kvalitu súdneho rozhodnutia právom na spravodlivý proces. Nič nenasvedčuje nepreskúmateľnosti, protirečivosti alebo arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku, a preto ho dovolací súd ako celok považuje pre účely dovolacieho konania za udržateľné.

42. Z pohľadu dovolacieho súdu sa javí, že z dovolania žalobcu je zrejmá v zásade len jeho nespokojnosť s výkladom ustanovenia § 21 ods. 3 zákona o tepelnej energetike v napadnutom rozhodnutí (s osobitným poukazom na rozpor medzi týmto výkladom a výkladom obsiahnutým v označených rozhodnutiach Krajského súdu v Trenčíne a najvyššieho súdu). Samotná polemika s rozhodnutím súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia súdu, či nesúhlas s právnym záverom súdu však významovo nezodpovedá kritériám uvedeným v § 420 písm. f) CSP, resp. § 431 ods. 1 CSP, keďže vo svojej podstate ani nesmeruje k spochybneniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska jeho preskúmateľnosti, ale k spochybneniu právneho posúdenia veci. Nesprávne právne posúdenie pritom nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (pozri R 24/2017).

43. Najvyšší súd sumarizuje, že podanie dovolania s poukazom na dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, obsahom ktorého je vyjadrenie nespokojnosti a polemika s právnym posúdením veci súdmi nižších inštancií, bude mať vždy za následok konštatovanie nedostatočného vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa § 431 CSP s následkom odmietnutia dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

44. Dovolací súd vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností uzatvára, že žiadna z námietok žalobcu obsiahnutých v podanom dovolaní nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd preto podané dovolanie v súlade s § 447 písm. c) a písm. f) CSP v celom rozsahu odmietol.

45. Nárok na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd priznal v tomto dovolacom konaní úspešnému žalovanému v súlade s § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

46. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.